

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **BÄREN Energie s. r. o.**, IČO: 24261491,
sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1,
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. 1585/DS/2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. 1585/DS/2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

141/2018

úřadu Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2017, č. j. MULTM/0038388/17/DOPPR/JRe, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč. Správního deliktu se žalobkyně konkrétně dopustila tím, že dne 29. 3. 2017 jako provozovatelka vozidla značky Porsche Cayenne GTS, reg. zn. „X“, nezajistila, aby při užití vozidla v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 29. 3. 2017 ve 13:35 hodin totiž bylo zjištěno hlídkou městské policie v obci Litoměřice, na křižovatce ulic Sládkova a Rooseveltova u domu č. p. 2 shora uvedené vozidlo, se kterým zastavil a stál neznámý řidič v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky a v působnosti vodorovné značky V12c (zákaz zastavení). Tím neznámý řidič porušil § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, přičemž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že výrok prvostupňového rozhodnutí není srozumitelný, neboť není zřejmé, co je jí kladeno za vinu, resp. žalobkyně byla uznána vinnou za porušení dvou právních povinností, které se dle jejího názoru navzájem vylučují. Buď tedy na daném místě platil zákaz zastavení stanovený místní úpravou, a jednalo se tudíž o porušení dopravního značení, nebo bylo stání zakázáno z titulu stání v křižovatce či její blízkosti. Nacházelo-li se na daném místě dopravní značení, upravující stání, pak mělo přednost před obecnou úpravou stání v křižovatce či její blízkosti. Žalobkyně tak byla uznána vinnou pro jednání, kterého se nemohla dopustit. Nadto, z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není ani zřejmé, v čem mělo předmětné jednání spočívat skutkově. Správní orgán I. stupně totiž popsal protiprávní jednání tak, že řidič vozidla „zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky“. Není pak zřejmé, zda vozidlo stálo v křižovatce, nebo zda stálo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů, což je dle žalobkyně podstatné pro posouzení možného porušení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
3. Dále žalobkyně uvedla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobkyně totiž nebyla vyrozuměna o tom, že by správní orgán I. stupně usnesením věc přestupku odložil dle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Takovýto postup znamenal zkrácení jejích práv, neboť žalobkyně jako dotčená osoba mohla využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Přestupek řidiče vozidla tedy nebyl dle žalobkyně odložen v souladu s právním řádem, a proto ve věci nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
4. Výrok prvostupňového rozhodnutí je podle žalobkyně též nesrozumitelný z důvodu, že se měla dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž řidič vozidla se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účastníka řízení je však označena pouze žalobkyně, která je tak uznána vinnou ze dvou správních deliktů. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy není zřejmé, zda byla žalobkyně považována i za řidiče vozidla. Došlo-li k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebylo již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona. V řešeném případě tak dle žalobkyně není zřejmé, z jakého jednání byla uznána vinnou.

5. Žalobkyně následně zmínila, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně existoval „*správní delikt provozovatele vozidla*“ dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten však s novelou zákona o silničním provozu (č. 183/2017 Sb.) přestal existovat, jelikož byl nahrazen „*přestupkem provozovatele vozidla*“. Podstatným je přitom fakt, že skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednalo se tudíž o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně. Sama skutečnost, že se žalovaný nezabýval tím, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější, poté představuje zásah do jejích ústavních práv. Žalobkyně zastává názor, že je možné ji za identické jednání postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro ni výhodnější, neboť odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech a zároveň by měla v řízení o přestupku širší práva (např. konání ústního jednání, upuštění od sankce či mimořádné snížení sankce).
6. Podle žalobkyně správní orgán I. stupně při rozhodování o sankci zohlednil pouze § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 17. 5. 2018, přičemž dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. uložena pokuta. Z napadeného rozhodnutí poté nelze seznat, zda bylo možné sankci v dané výši a samotný druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Žalobkyně dále poukázala na dikci § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a konstatovala, že dispozice právní normy stanovující výši sankce je v tomto případě blanketní, a proto musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována i právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Žalovaný se tak i v této části nevěnoval tomu, zda je pro žalobkyni aktuální právní úprava výhodnější, či nikoliv.
7. Žalovaný dle žalobkyně také nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Nezvážil tak ve věci, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. K tomu žalobkyně odkázala i na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Úvahy, kterými byl žalovaný při ukládání pokuty veden, přitom podle žalobkyně nasvědčují tomu, že zvažoval-li by žalovaný právě § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný nicméně postupoval tak, jako by nadepsané ustanovení neexistovalo, a tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobkyně dále namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče předmětného vozidla bylo zaviněné. Provozovatel vozidla je totiž odpovědný jen za takové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání.

9. Poté žalobkyně ve své žalobní argumentaci uvedla, že ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti bylo možno pochybovat. Žalobkyně se totiž po doručení prvostupňového rozhodnutí, tj. fakticky v průběhu odvolacího řízení, dozvěděla o důvodech podjatosti oprávněné úřední osoby. Proto dne 22. 6. 2017 vznesla námitku podjatosti úřední osoby, která byla následně dne 4. 7. 2017 správním orgánem I. stupně postoupena žalovanému. Ten však vydal napadené rozhodnutí, aniž by o předmětné námitce podjatosti rozhodl.
10. Závěrem žalobkyně namítla, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v její věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno její jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo právního zástupce žalobkyně, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedla, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu (rovněž směrnice č. 3/2017), nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a současně mu přiznal právo na náhradu nákladů soudního řízení. Zrekapituloval též dosavadní průběh dané věci, jakož i obsah žalobních námitek. Z obsahu správního spisu přitom dle jeho názoru vyplývá, že se v daném případě blíže neurčený řidič neřídil vodorovnou dopravní značkou V 12c „Zákaz zastavení“, když zastavil a stál v její působnosti a zároveň zastavil a stál v křižovatce i ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky. Z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že místo, kde předmětné vozidlo stálo, odpovídá v rozhodnutí popsanému protiprávnímu jednání. Dle žalovaného může řidič vozidla jedním jednáním porušit několik povinností upravených právními předpisy. Vozidlo dané specifikace pak mohlo stát částečně jak v křižovatce, tak i v daném pětimetrovém pásmu.
12. Podle žalovaného správní orgán I. stupně ve věci učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla, neboť žalobkyně jako provozovatelka vozidla sdělila neexistující osobu. Přestupek byl tedy odložen a dále správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Poté správní orgán I. stupně odeslal žalobkyni oznámení o zahájení řízení o správním deliktu s možností seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a nahlédnout do spisu, přičemž usnesení o odložení bylo jeho obsahem. Této možnosti však žalobkyně nevyužila. Rozhodnutím o odložení přitom nebylo rozhodnuto o žádných právech či povinnostech žalobkyně. V otázce nevyrozumění žalobkyně o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odložení věci tak nešlo o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

13. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle žalovaného též zřejmé, že se žalobkyně dopustila správního deliktu, a nikoliv přestupku jako řidič vozidla. Výrok namítaného rozhodnutí je tudíž srozumitelný.
14. Žalovaný poté odkázal na dikci § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž konstatoval, že správní orgán I. stupně ve věci zahájil řízení o správním deliktu dne 11. 5. 2017 a dne 14. 6. 2017 vydal rozhodnutí, které žalobkyně napadla odvoláním. Předmětné řízení o správním deliktu tak nebylo pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný proto posuzoval zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí podle dosavadních právních předpisů, tedy v době kdy existovala skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. Nadto, daná skutková podstata správního deliktu, včetně sankce, nebyla předmětnou novelizací změněna, neboť došlo toliko ke změně názvosloví pro označení deliktního jednání.
15. Podle žalovaného tak správní orgán I. stupně rozhodoval ve věci v době před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž uložil sankci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. V odůvodnění svého rozhodnutí se správní orgán I. stupně zabýval i výší uložené sankce, protože jasně uvedl, že pokutu uložil na samé spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný poté vyhodnotil postup správního orgánu I. stupně ve věci zákonným. V případě zmiňované novely se tedy jednalo pouze o změnu terminologickou, nikoliv o změnu skutkové podstaty.
16. Správní orgán I. stupně zároveň vydal své rozhodnutí v době, kdy zákon o odpovědnosti za přestupky ještě nebyl v platnosti. Dle žalovaného tedy neměl možnost se zabývat mimořádným snížením sankce. V odvolacím řízení pak tato námitka žalobkyní uplatněna nebyla. Správní orgány jsou navíc pouze oprávněny, nikoliv povinny, využít tento institut za splnění zákonem stanovených důvodů.
17. Následně žalovaný uvedl, že se k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla nevyžaduje zavinění, neboť se jedná o tzv. objektivní odpovědnost. K tomu žalovaný odkázal na obsah správního spisu stran zjištěného protiprávního jednání.
18. Ve věci žalobkyně pak žalovaný neobdržel žádnou námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, a proto ani nemohl o této námitce rozhodovat. Předmětná námitka tedy ani není obsahem spisové dokumentace.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně uvedla, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

141/2018

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno oznámení přestupku Městské policie Litoměřice ze dne 10. 4. 2017, že vozidlo žalobkyně bylo dne 29. 3. 2017 v 13:45 hodin v Litoměřicích v ulici Rooseveltova zaparkováno v působnosti dopravní značky V12c. K předmětnému oznámení přestupku byly přiloženy též fotografie z místa přestupku pořízené daného dne v čase od 13:35:44 do 13:44:47 hodin. Ve správním spisu je pak založena též karta vozidla provozovaného žalobkyní. Žalobkyně posléze na výzvu správního orgánu I. stupně sdělila totožnost řidiče s trvalým pobytem na Slovensku, avšak dle zjištění správního orgánu I. stupně taková osoba neprocházela pobytovou evidencí na území České republiky, přičemž dle vyjádření Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru registrov, matrik a hlásenia pobytu se žalobkyní uvedená osoba v registru Slovenské republiky nenachází. Správní orgán I. stupně tudíž dne 11. 5. 2017 věc odložil, aniž by zahájil řízení o přestupku na úseku zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý řidič. Správní orgán I. stupně poté žalobkyni vyrozuměl o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Dle protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 6. 2017 žalobkyně nadepsané možnosti nevyužila. Dne 13. 6. 2017 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnila. Správní orgán I. stupně tak dne 4. 8. 2017 postoupil odvolání a správní spis žalovanému, přičemž o tomto postupu též vyrozuměl žalobkyni. Následně žalovaný dne 14. 5. 2018 ve věci rozhodl již shora rekapitulovaným napadeným rozhodnutím.
23. V projednávaném případě se soud nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že výrok prvostupňového rozhodnutí není srozumitelný, neboť není zřejmé, co je jí kladeno za vinu, přičemž žalobkyně tímto rozhodnutím měla být uznána vinnou za porušení dvou právních povinností, které se dle jejího názoru navzájem vylučují.
24. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
26. Ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
27. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyústující pozemní komunikace.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
29. Předně je v daném ohledu možno odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž byl vysloven závěr, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Při posouzení výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo následně beze změn potvrzeno rozhodnutím žalovaného, je přitom zjevné, že obsahuje jak odkaz na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jehož porušení se žalobkyně dopustila, čímž dle správního orgánu I. stupně spáchala správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona, tak i na § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu týkající se vymezení konkrétních pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž znaky jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovalo. To pak bylo slovně popsáno jako *„dne 29. 3. 2017 ve 13:35 hodin bylo zjištěno hlídkou městské policie v obci Litoměřice, na křižovatce ulic Sládkova a Rooseveltova u domu č. p. 2 vozidlo zn. Porsche Cayenne GTS, rz. „X“, se kterým zastavil a stál neznámý řidič v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky a v působnosti vodorovné značky V12c (zákaz zastavení). Tím neznámý řidič porušil § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“* V následující části výroku pak správní orgán I. stupně vymezil, že pokutu ve výši 1 500 Kč uložil podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.
30. Takto pojatý výrok rozhodnutí dle hodnocení soudu odpovídá požadavkům vymezeným v § 68 odst. 2 správního řádu, dle něhož se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Správní orgán I. stupně (následně i žalovaný) tedy postupoval v souladu s právní úpravou, přičemž jeho rozhodnutí ve věci obsahuje jasné vymezení skutku, které dovoluje učinit jednoznačný závěr o tom, jakou konkrétní normu žalobkyně porušila. Ve výroku o vině prvostupňového rozhodnutí je zcela standardně nejprve uvedena povinnost (včetně zákonného ustanovení), kterou žalobkyně jako provozovatelka vozidla porušila, následuje subsumpce předmětného protiprávního jednání pod konkrétní skutkovou podstatu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního deliktu, jehož se dopustila, a teprve poté popis skutkových okolností přestupkového jednání spáchaného nikoliv žalobkyní, ale blíže neustanoveným řidičem, vymezení jím porušené povinnosti a právní kvalifikace jednání řidiče, včetně odkazů na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. V enunciatu rozhodnutí je zároveň explicitně napsáno, že samotného přestupkového jednání se dopustil „neznámý řidič“.

31. Pokud žalobkyně v této souvislosti konkrétně upozornila, že ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl jak porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tak i porušení § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona, přičemž se tato ustanovení dle jejího názoru navzájem vylučují, pak tuto argumentaci soud odmítá. S odkazem na dikci shora citovaných (dotčených) ustanovení je totiž zřejmé, že § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví pro účastníky silničního provozu obecnou povinnost řídit se dopravními značkami, zatímco v § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona je stanovena konkrétní povinnost zákazu zastavení a stání na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní, přičemž tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí odkázal na obě tato ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 5 As 147/2018-29, nebo ze dne 25. 2. 2021, č. j. 2 As 261/2019-52).
32. Nutno v souvislosti s danou námitkou dále uvést, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného zastavení a stání tak bylo v projednávané věci mj. třeba vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo nájisto postaveno, že vozidlo stálo „na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“. Vzhledem k obsahu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (resp. specifikace jednání) je pak pravdou, že správní orgán I. stupně v žalobkyní namítané pasáži zcela neidentifikoval, jakým způsobem neznámý řidič vozidla porušil povinnost stanovenou konkrétně v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (pozn. soudu - vyjma porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které nebylo namítáno), neboť doslovně opsal zákonnou formulaci právě uvedeného ustanovení v části dvou možných z celkově tří variant jednání (tj. zastavení a stání na křižovatce a ve vzdálenosti 5 m před hranicí křižovatky, přičemž se v daném ustanovení zmiňuje i 5 m za hranicí křižovatky), nicméně série naprosto přehledných fotografií opatřených datem a časem jejich pořízení (obsažených ve správní spisu) nedává prostor pro jakékoliv pochybnosti, když je z nich evidentní, že řidič předmětného vozidla zastavil a stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů za hranicí křižovatky. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsány dostačujícím způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 15 A 116/2016-31).
33. K tomu je plně přiléhavým odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 3 As 138/2019-36, kterým byla zamítnuta žaloba právě proti shora zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, v němž bylo k obdobně uplatněné námitce konstatováno, že „[z] napadeného rozhodnutí (z jeho výroku) je zcela zřejmé, že řidič specifikovaného vozidla stěžovatelky stál v určeném čase v blízkosti křižovatky, čímž porušil § Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před a za hranicí křižovatky. Existence křižovatky, jakož i poloha vozidla, resp. jeho vzdálenost od hranice křižovatky, byla prokázána fotodokumentací založenou ve správním spisu; vozidlo stěžovatelky prokazatelně v uvedený čas stálo v blízkosti hranice křižovatky. Tyto skutečnosti jsou jasně seznatelné z kombinace záznamu policie o spáchání přestupku, kde byla zaznamenána adresa místa spáchání přestupku, a z pořízených fotografií, z nichž lze bez jakýchkoli pochybností určit přesné místo, kde vozidlo stálo, včetně toho, že se v daném místě nachází křižovatka, která není ve tvaru písm. T a stání v její blízkosti není povoleno ani dopravním značením. Lze uzavřít, že ačkoli mohl správní orgán konkrétněji specifikovat křižovatku v ulici Varšavská a místo stání vozidla, skutek, v němž je spatřován přestupek a potažmo správní delikt stěžovatelky, je ve výroku a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán takovým způsobem, že jej nelze zaměnit s jiným jednáním a vyhovuje proto požadavkům plynoucím z výše citované judikatury.“

34. Soud se ve vztahu ke shora uvedenému zabýval i námitkou, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný z důvodu, že žalobkyně byla uznána vinnou současně jak ze spáchání správního deliktu, tak i přestupku. Z výroku prvostupňového rozhodnutí se přitom naprosto srozumitelně podává, že žalobkyně byla uznána vinnou „ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Správního deliktu se právnická osoba dopustila dne 29. 3. 2017 tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila jako provozovatel vozidla zn. Porsche Cayenne GTS, rz „X“, aby při užití vozidla v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.“ Z citované části výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy dle názoru zdejšího soudu jednoznačné, že žalobkyně byla uznána vinnou toliko spácháním jediného správního deliktu, a to podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V následující pasáži výroku (citované již v odst. 21 tohoto rozhodnutí) pak správní orgán I. stupně popsal zjištěné protiprávní jednání neznámého řidiče, za které žalobkyně, jakožto provozovatelka vozidla, odpovídala právě ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tento blíže nezjištěný řidič se porušením § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Výklad provedený žalobkyní, že se posledně uvedeného přestupku měla dopustit také ona, jakožto provozovatelka vozidla, a nikoliv neznámý řidič, tak nelze dle hodnocení soudu z výroku prvostupňového rozhodnutí jakkoliv dovodit. Tento závěr je ostatně evidentní již z formulace samotné skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, která stanovuje, že se jej může dopustit pouze fyzická osoba. Žalobkyně, jakožto právnická osoba, byla tudíž pro spáchání přestupku ve smyslu zmíněného ustanovení nezpůsobilým subjektem. V kontextu celého řízení tak nebyla nikdy považována za onoho neznámého řidiče, a jediné, co jí bylo kladeno za vinu, bylo spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Nadto má soud za to, že ani gramatickým, ani teleologickým výkladem namítané skutečnosti z výroku přezkoumávaného rozhodnutí dovodit nelze, a námitku žalobkyně je proto nutno posoudit jako zcela nedůvodnou a účelovou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 3 As 138/2019-36).

35. Žalobkyně v žalobě též namítla, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozu, jelikož nebyla vyrozuměna o tom, že správní orgán I. stupně usnesením odložil věc přestupku neznámého řidiče dle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích.

36. Soud k uvedenému tvrzení (v celé jeho šíři) konstatuje, že se totožnou námitkou zabýval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36. V nadepsaném rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že provozovatel vozidla není osobou dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, proto není třeba provozovatele vozidla vyrozumět o odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud zároveň uvedl, že „[j]iž jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvádí krajský soud, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče).“ Od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu nemá zdejší soud jakéhokoliv důvodu se odchýlit. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud žalobkyni nevyrozuměl o odložení přestupku neznámého řidiče, přičemž se tak jedná o námitku rovněž zcela nedůvodnou.
37. Soud se poté zabýval i namítanou neexistencí správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době rozhodování žalovaného. Žalobkyně uvedla, že její jednání mohlo být posouzeno jako přestupek, přičemž tato skutková podstata je pro ni výhodnější, a to vzhledem ke skutečnosti, že odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech. Dodala také, že v řízení o přestupku má účastník řízení širší práva (např. konání ústního jednání, upuštění od sankce či mimořádné snížení sankce). Správní orgány tak neměly provést žádnou úvahu, zda pro žalobkyni nebylo příznivější uznat ji vinnou z přestupku provozovatele vozidla.
38. Dle přechodného ustanovení zakotveného v § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním správním deliktu, s výjimkou disciplinárního deliktu, která nebyla pravomocně skončena před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Nutno současně zmínit, že podle § 112 odst. 1 téhož zákona se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. Soud pak v daném kontextu předně rekapituluje, že správní řízení o správním deliktu žalobkyně bylo zahájeno dne 11. 5. 2017 doručením oznámení o zahájení řízení žalobkyni. Prvostupňové rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 13. 6. 2017. K zahájení řízení a dokonce i k vydání prvostupňového rozhodnutí tedy došlo dříve, než zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti. Proto v souladu s § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo nutné dokončit celé správní řízení dle zákonů účinných v době zahájení správního řízení, přičemž překvalifikace správního deliktu provozovatele vozidla na přestupek v rámci odvolacího řízení tudíž nepřipadala v úvahu.
40. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 3 As 175/2018-44, ve kterém bylo konstatováno, že *„[s]těžovatelka především namítá, že neměla být trestána za správní delikt provozovatele vozidla, neboť ke dni rozhodování žalovaného již taková skutková podstata neexistovala. Dále tvrdí, že použití pozdější úpravy by pro ni bylo příznivější, neboť projednání přestupku je pro obviněného z procesního i hmotněprávního hlediska výhodnější, než projednání správního deliktu. Obdobným souborem námitek se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 As 69/2018-58, či ze dne 31. 1. 2020, č. j. 4 As 74/2018-38. V rozsudku č. j. 9 As 69/2018-58 s odkazem na svoji dřívější judikaturu konstatoval, že skutková podstata přestupku provozovatele vozidla je totožná se skutkovou podstatou správního deliktu provozovatele vozidla; zachována zůstala i objektivní odpovědnost nepodnikající fyzické osoby, jakož i výše možné sankce. Je proto nedůvodná námitka, že stěžovatelka byla sankcionována za naplnění již neexistující skutkové podstaty, neboť jednání, kterého se dopustila, bylo postihováno stejně před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (1. 7. 2017) i po něm. Ve shodě se závěry rozsudku č. j. 9 As 69/2018-58, proto lze uzavřít, že nová právní úprava pro stěžovatelku příznivější není.“* Z nadepsaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 As 69/2018-58, současně zcela přílehavě pro nyní řešený případ plyne, že *„[p]okud tedy bylo řízení o správním deliktu zahájeno před nabytím účinnosti zákona o přestupcích a do tohoto data nebylo pravomocně ukončeno, musí se dokončit podle dosavadních zákonů. Nejvyšší správní soud dále opakuje, že nová právní úprava není z hlediska samotné odpovědnosti za deliktní jednání (trestnosti jednání) či druhu sankce pro stěžovatelku příznivější. V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že stěžovatelce byla uložena nejnižší možná sankce (pokuta ve výši 1 500 Kč). Žalovanému lze toliko vytknout, že se v rozhodnutí těmito aspekty projednávané věci nevěnoval a pro úplnost neuvedl, že nová právní úprava není pro stěžovatelku příznivější, a proto ji neaplikuje. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017-32, k tomu ovšem zdejší soud uvádí, že „[k] posuzování této skutečnosti vzhledem k projednávanému případu však dochází vždy ex off. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tak nedůvodná.“* Kasační soud k tomu doplňuje, že stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. V tomto směru tak ve správním řízení nic nenamítala. Rozhodující tedy v souhrnu je, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo.“
41. Pro úplnost je možno zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 248/2018-45, v němž bylo vysloveno, že *„[n]ení pravda, že skutková podstata*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala. S účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dosavadní skutkové podstaty nezanikly, pouze se na ně začalo hledět jako na skutkové podstaty přestupků (viz přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). [...] Úkolem správního orgánu, který při ukládání trestu za „starší“ čin v době účinnosti nové právní úpravy musí hledět k příkazu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, není komplexně srovnávat starou a novou právní úpravu ve všech jejích aspektech. Kritérii podstatnými z hlediska čl. 40 odst. 6 Listiny nejsou ani aspekty, které uvádí stěžovatelka: ústní jednání (nemá vliv na druh a výměru trestu), prekluzivní lhůty (Listina se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat, nikoli tím, jak dlouho je lze stíhat), možnost upustit od potrestání (existuje v obou úpravách), možnost mimořádně snížit výměru pokuty (výjimečný institut; z ničeho neplyne, že by se ve stěžovatelčině věci být i jen potenciálně mohl užít).“ Z veškerých výše popsanych důvodů je proto předmětná námitka žalobkyně v celém svém komplexu nedůvodná.

42. V návaznosti na dříve popsané soud hodnotil také námitku neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci. Soud konstatuje, že výrokem prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyni jako provozovatelce vozidla uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč. Dle nadepsaného ustanovení platí, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. V této souvislosti je třeba dát žalobkyni za pravdu, že dané ustanovení není pro stanovení sankce samo o sobě dostačující a bylo proto potřeba jej aplikovat spolu s dalším ustanovením, na které blanketně odkazuje. Takovým ustanovením je v nyní posuzované věci § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.
43. Nutno však upozornit na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“*
44. Uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí by tak sice vedlo k větší konkretizaci výměry uložené sankce, avšak jeho absence v kontextu nyní projednávané věci samo o sobě nezpůsobuje žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ač je tedy možno připustit, že správní orgán I. stupně skutečně neuvedl všechna ustanovení podstatná pro stanovení sankce, čímž zatížil své rozhodnutí vadou, v souladu s výše citovanou judikaturou bylo třeba posoudit (s ohledem na konkrétní okolnosti případu), o jak závažnou vadu se jedná. Správní orgán I. stupně přitom ve výrokové části rozhodnutí uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku tohoto rozhodnutí je tudíž nepochybné, za jaké deliktní jednání byla žalobkyně seznána vinnou. V odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvostupňového rozhodnutí je zároveň seznatelně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, jak bylo ostatně správním orgánem I. stupně i naprosto zřejmým způsobem uvedeno. Žalobkyně tak byla v úplnosti informována o tom, co spáchala, resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši jí bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v uložené výši. V důsledku neuvedení konkrétního odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu proto nevystala ve věci žádná relevantní právní otázka vnášející nejasnost do jejího posouzení. Za dané situace by tedy zdejší soud považoval za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který zákonné rozmezí pokuty vymezoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019-41, nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019-57).

45. K otázce vztahu předchozí a nové právní úpravy v daném kontextu, přičemž tato již byla shora nastíněna, je pak třeba zdůraznit, že i na určení druhu a výměry sankce za přestupky a jiné správní delikty, které byly spáchány před 1. 7. 2017, se zásadně použijí předchozí zákony. Ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu podle nové právní úpravy se na uvedené správní delikty použijí jen tehdy, je-li to pro pachatele výhodnější (§ 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nutno přitom zrekapitulovat, že v nové právní úpravě je druh a výměra sankce shodná s právní úpravou předchozí (účinnou do 30. 6. 2017), a to správní trest (pokuta) v zákonném rozpětí od 1 500 Kč do 2 500 Kč [ve smyslu § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]. Za této situace byla žalobkyni dokonce uložena pokuta pouze ve výši 1 500 Kč, tj. na samé dolní hranici zákonné sazby. I v této části tedy správní orgány zcela správně postupovaly ve smyslu právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 As 69/2018-58).
46. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ač pro aplikaci institutu mimořádného snížení výměry pokuty byly dle žalobkyně splněny podmínky.
47. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, k povaze institutu mimořádného snížení výměry pokuty uvedl, že „[z]ákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1, a stěžovatel se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před správními orgány nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením.“

49. Z obsahu správního spisu ve věci vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení využití institutu mimořádného snížení výměry pokuty nenavrhla, ač tak učinit nepochybně mohla, neboť výzva k odstranění vad odvolání, ve které byla mj. vyzývána k doplnění odvolání o to, v jakém rozsahu je prvostupňové rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, byla vydána až 21. 7. 2017, tedy už po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Této příležitosti nicméně žalobkyně nevyužila, přičemž setrvala na svém (pouze) blanketním odvolání. K otázce, zda v daném případě bylo možné o aplikaci § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky uvažovat, pak soud konstatuje, že v posuzovaném případě již jen s ohledem na skutkový stav nepřicházela vůbec v úvahu možnost aplikace důvodů uvedených pod písmeny b) až d) nadepsaného ustanovení. K důvodu uvedenému pod písmenem a) shora citovaného ustanovení poté soud uvádí, že z obsahu správního spisu žádné mimořádné skutečnosti, které by zakládaly důvod k očekávání, že by nápravy žalobkyně bylo možné dosáhnout i uložením pokuty v částce nižší, než je samotná dolní hranice zákonem stanoveného rozmezí, nevyplývaly. Žalobkyně zároveň v průběhu správního řízení ani žádné takové skutečnosti netvrdila, ani se jich nedovolávala. S ohledem na výše popsané tak soud dospěl k závěru, že se žalovaný nedopustil pochybení, když se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně nezabýval možností aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 3 As 175/2018-44).
50. Odkázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 9 As 130/2018-41, z něhož plyne, že „[k] námitce stěžovatele o možnosti mimořádného snížení pokuty je třeba zdůraznit, že pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, č. 461/2005 Sb. NSS). Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce. Taková skutečnost ovšem v posuzovaném případě ze spisového materiálu nevyplývá, a proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je pro výrok o vině a trestu stěžovatele irelevantní. Ani tato námitka proto není důvodná. Sám stěžovatel pak v řízení před správními orgány netvrdil žádné důvody, pro něž by bylo možné mimořádného snížení sankce využít. Soud opětovně na tomto místě připomíná, že pokud takové důvody existovaly, měl je žalobce tvrdit již v rámci správního řízení.“ I tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
51. Žalobkyně též namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že správní orgány neprokázaly, ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Pokud je provozovatel vozidla odpovědný za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku, přičemž se přestupkem rozumí zaviněné protiprávní jednání, bylo možné žalobkyni trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné.

52. Zdejší soud k tomu uvádí, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Zavinění provozovatele vozidla se tedy, jak plyne z povahy objektivní odpovědnosti, ve správním řízení nezjišťuje ani neproказuje. K námitce, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla musí být správním orgánem prokázáno, že jednání (neznámého) řidiče vozidla bylo zaviněné, ať již z nedbalosti nebo úmyslně, je současně možno poukázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35, z nichž vyplývá, že *[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.*
53. Pro úplnost pak soud v tomto ohledu dodává, že námitka žalobkyně, pokud by byla dovedena *ad absurdum*, by znamenala, že by objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo možno nikdy dovodit, neboť pokud by vždy musely být zcela jednoznačně postaveny všechny aspekty a znaky skutkové podstaty přestupku, musel by být současně najisto ustanoven i jeho pachatel (tj. právě neznámý řidič), a nikdy by tak nemohly být splněny podmínky pro odložení věci.
54. Jedná-li se dále o námitku žalobkyně, že se po doručení prvostupňového rozhodnutí dozvěděla o důvodech podjatosti oprávněné úřední osoby, a proto dne 22. 6. 2017 vynesla námitku její podjatosti, která byla dne 4. 7. 2017 správním orgánem I. stupně postoupena žalovanému, který však o předmětné námitce nerozhodl, nelze ani tomuto tvrzení přisvědčit. Z obsahu správního spisu je totiž ve věci naprosto zřejmé, že po doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni dne 16. 6. 2017 tato ve věci podala dne 28. 6. 2017 toliko blanketní odvolání, které však ani k výzvě k odstranění nedostatku podání ze dne 21. 7. 2017 nedoplnila (pouze dne 3. 8. 2017 správnímu orgánu I. stupně doložila plnou moc svého tehdejšího zmocněného zástupce). Správní orgán I. stupně poté předmětnou spisovou dokumentaci postoupil s odvoláním žalovanému až dne 4. 8. 2017. Žalovaný tak ve věci zjevně neopomenul vypořádat žádnou (údajnou) námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, jelikož nebylo ani žádné takové podání ze strany žalobkyně učiněno, když tato setrvala v rámci správního řízení toliko u podání blanketního odvolání, které rovněž námitku podjatosti neobsahovalo. Ani v rámci soudního řízení pak žalobkyně toto značně nekonkrétní (nadto časově neodpovídající) tvrzení neprokázala. Vzhledem k tomu tedy soud vyhodnotil danou námitku jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

55. Závěrem hodnocení žalobní argumentace zdejší soud k nesouhlasu žalobkyně a jejího zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů a rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, konstatuje, že toto tvrzení je z hlediska posouzení věci samé zcela bez významu, a proto se jí není třeba blíže zabývat. Pro stručnost je tak případným odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se s danou otázkou již dříve podrobně vypořádala, přičemž lze konkrétně zmínit např. rozsudek ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33).
56. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tedy soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tak žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., tj. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. K tomu soud pro úplnost podotýká, že i zastupování zájmů žalovaného v rámci soudního řízení je nutno považovat za součást jeho úřední činnosti. V daném kontextu je pak případné odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výměrky daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018-21).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)